

[Per Stig Møller]

ben, indtil vi har opnået en så stor og asymmetrisk nedskæring af alle konventionelle styrker, at situationen kan betegnes som stabil og ikke-truende, og indtil vi har elimineret den kemiske krigstrussel overhovedet samt opnået den fornødne balance i de to pagters a-våbenbeholdninger.

At de kortrækkende a-våben er tiltænkt en ganske farlig rolle inden for Warszawapagten, har vi de førende sovjetiske militærstrategers ord for. Ogarkov har skrevet, at den sovjetiske militærstrategi, og jeg citerer fra K.J. Møller i »Sikkerhed og Nedrustning«, s. 225, bd. I, udg. af SNU i 1985: ». . . anser det for muligt, at en verdenskrig kan begynde og i et vist tidsrum kan føres kun med brug af konventionelle våben. Imidlertid kan udvidelsen af de militære operationer udvikle sig til en kernevåbenkrig, i hvilken først og fremmest de strategiske kernevåben vil være midlerne, hvormed den vil blive ført.«

Citatet er væsentligt i vor forbindelse, fordi det fremhæver to elementer: de konventionelle styrker og de kortrækkende atomvåben, og inden for begge har USSR en betydelig overvægt. Ogarkovs teori er intet tilfældigt tankespind. Den går nemlig igen hos læreren på militærakademiet Frunze, oberst Sverdlov, der ifølge samme artikel, s. 231, konkluderer, at: »den part, der bedst formår at udnytte de taktiske kernevåben og følge resultaterne op med konventionelle styrker, vil sejre på slagmarken.«

Atter er det de konventionelle styrker og de taktiske a-våben, der er tiltænkt hovedrollerne. At de spilles ud i en anden rækkefølge hos Ogarkov, gør i denne forbindelse hverken fra eller til. Konklusionen kan kun være, at NATO må afskrække USSR fra at bruge såvel de konventionelle styrker som de taktiske a-våben, hvilket NATO alene kan ved at have begge dele i fornødent omfang og på et tilstrækkelig afskrækkende niveau. Formålet med nedrustningsforhandlingerne er at sænke dette niveau, at sænke loftet.

Både Honeckers og Sjevardnadses hyppige advarsler på deres besøg i Vesten, advarsler mod at modernisere de taktiske a-våben, får desværre en ubehagelig biklang, når disse politiske udtalelser læses i sammenhæng med de militære strategier.

Som den sovjetiske generalmajor Viktor Tatarnikov skrev i forsvarsministeriets blad,

Krasnaja Svesda for 5. januar 1988, så er det »under nuværende forhold umuligt at adskille de taktiske atomvåben fra de konventionelle rustninger.«

Derfor må vi ikke lade os lokke til politisk at foretage en sondring – en sondring, som den sovjetiske hær slet ikke vil operere med. Vi kan ikke nøjes med at læse politik, vi må også se, hvad det er, de forbereder, og forberede os på at møde forberedelserne.

Well, det bliver jo ikke os, der forlokkes, eftersom eventuelle moderniseringer af disse våben bilateralt skal aftales med de lande, der har dem, men vi skal afholde os fra at deltage i lokkekoret. I stedet bør vi sammen med vore allierede målbevidst forhandle os frem mod en fredeligere og sikrere verden og vel at mærke på en måde, der ikke risikerer med ét slag at sætte freden eller friheden til, for dommen over de politikere, som sætter freden eller friheden til, bliver hård, for slet ikke at tale om den ubønhørlige dom, Danmarkshistorien vil fælde over det Folketing, der både sætter freden og friheden til.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hvis jeg forstod den konservative ordfører korrekt, gælder det om at få omfanget af våbne så langt ned som muligt. Hvis jeg forstod den konservative ordførers mange citater fra sovjetiske militære tidsskrifter, understregede han netop, at det er afgørende, at vi får den tredje nulløsning. Men hvis den konservative sikkerhedspolitiske ordfører har fulgt debatten, vil han vide, at den tredje nulløsning netop er et sovjetisk tilbud.

Når nu disse sovjetiske atomvåben er så forskrækkelige, findes i så stort et omfang og spiller så afgørende en rolle i den sovjetiske strategi, hvorfor er det så så forfærdeligt, hvis det danske Folketing støtter denne tredje nulløsning?

Sønderby (V):

Jeg vil allerførst takke forsvarsministeren for en klar redegørelse. Det var en udmærket gennemgang af hele problematikken, og man kunne egentlig sige, at så kunne det være nok. Nu skal vi jo drøfte de mange aspekter i det midlertidige sikkerhedspolitiske udvalg, og dér må vi så prøve at komme til bunds i dem.